

ЧЕТВЪРТО ДЪЙСТВИЕ.

Слѣдъ обѣдъ. Прѣзъ прозорцигѣ се вижда снѣга, който на едри меки люспи, вали непрѣстанно. И въ млѣчната дрезгавина се дави далечината.

Въ стаята е тихо. Напълнената съ камени въглища печка е на разгаряне.

I

М а р а. — Застанада до вратата, шо води къмъ Борьовата стая, наднича и като погледва часовника додава: **Окжснѣ!**

II

М а р а и Б а б а Н е й к а.

Б а б а Н е й к а — Влиза загрижена. Не е ли врѣме за прѣмиване.

М а р а — Мълчалево я погледва.

Б а б а Н е й к а — Понича да влѣзне при Боря.

М а р а — Махва й съ ржка. Не влизай, ще го разбудишъ!

Б а б а Н е й к а — Беки йоще спи!

М а р а — Замълчава.

Б а б а Н е й к а — Съ въздишка. Тозъ снѣнь, Тозъ снѣнь! Дири нѣщо. Ето го! Помедва кожухчето си и се спира, вслушана въ стаята на Боря.

М а р а — За снѣня му си почнала да се одумвашъ!

Б а б а Н е й к а — Жегната, погледва виновно Мара. Въздъхва и излиза безъ да си вземе кожухчето, шо е оставено на диванчето.

Мълчание.